

Sygn. akt: II AKa 452/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Robert Kirejew
Sędziowie:	SSA Aleksander Sikora (spr.) SSA Gwidon Jaworski
Protokolant:	Bartłomiej Wiench

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice – Południe w Katowicach Macieja Rusińskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2017 r. sprawy

T. P. s. R. i B. ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 299 §6 kk w zw. z art. 299 §1 kk, art. 271 §1 i 3 kk i art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości w zw. z art. 11 §2 kk przy zast. art. 12 kk i inne

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 kwietnia 2017 roku, sygn. akt XVI K 116/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję w kwocie 4300 (cztery tysiące trzysta) złotych oraz wydatki w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

SSA Aleksander Sikora SSA Robert Kirejew SSA Gwidon Jaworski

Sygn. akt II AKa 452/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 01 grudnia 2017 roku sporządzone na wniosek prokuratora

Na wstępie Sąd Apelacyjny zaznacza, iż złożony przez prokuratora wniosek o sporządzenie w całości uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 01 grudnia 2017 roku rozumiany musi być w ten sposób, iż jest to żądanie sporządzenia w całości uzasadnienia w takim zakresie, w jakim prokurator zaskarżył wyrok Sądu I instancji, a zatem w części dotyczącej kary wymierzonej oskarżonemu. Tym samym niniejsze uzasadnienie dotyczy całości

rozstrzygnięcia o karze, jakie podlegało kontroli Sądu odwoławczego w wyniku złożonego przez prokuratora środka odwoławczego.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie sygn. akt XVI K 116/15 orzekł następująco:

1. uznał oskarżonego T. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 299 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 9 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za to na mocy art. 56 § 1 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w ilości 200 stawek dziennych po 100 złotych każda;
3. na mocy art. 39 § 1 i 2 kks w zw. z art. 2 § 2 kks w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2009 roku wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;
4. na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 2 § 2 kks w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2009 roku warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 lat próby;
5. na mocy art. 41 § 4 pkt 1 kks w zw. z art. 41 § 2 kks zobowiązał oskarżonego do uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej w kwocie 644.808 zł w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku;
6. na mocy art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądziło od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe 5.645,61 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonego i zarzucając rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego za przypisane mu przestępstwo z art. 299 § 1 kk i inne kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości tego czynu jak również względy prewencji generalnej i indywidualnej przemawiają za wymierzeniem surowszej kary, oraz w niesłusznym zastosowaniu wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania na okres 5 lat próby orzeczonej kary łącznej, podczas gdy pełna i prawidłowa ocena stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, a także postawa, warunki i właściwości osobiste sprawcy, jego dotychczasowy sposób życia i zachowanie po popełnieniu przestępstwa prowadzą do wniosku, że orzeczone kara nie spełni wymogów prewencji ogólnej i szczególnej.

Opierając się na tym zarzucie prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie pierwszym wyroku poprzez wymierzenie mu kary 3 lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji orzeczenie w punkcie trzecim wyroku kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, a nadto o orzeczenie na podstawie art. 33 § 1 kks przepadku korzyści majątkowej w wysokości 644.808 zł z tytułu uszczuplonej należności publicznoprawnej.

Na rozprawie odwoławczej prokurator zmodyfikował wniosek odwoławczy w ten sposób, że nie popierał wniosku w zakresie domagania się orzeczenia przepadku korzyści majątkowej w oparciu o art. 33 § 1 kks.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie była uzasadniona.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie elementy mające wpływ na wymiar kary, nadał im prawidłową wagę i znaczenie i wymierzył karę, która w pełni odpowiada dyrektywom z art. 53 kk. Sąd I instancji miał zatem w polu widzenia fakt, iż oskarżony był jednokrotnie karany w przeszłości za przestępstwo inne

rodzajowo, ale trafnie wskazał, iż od momentu odbycia orzeczonej za nie kary oskarżony pracuje zawodowo, właściwie funkcjonuje w rodzinie i ma pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Również stopień winy oskarżonego, zwłaszcza w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 299 kk został przez Sąd I instancji prawidłowo uwzględniony, podobnie jak stopień społecznej szkodliwości. Wbrew twierdzeniom skarżącego kryteria te nie wskazują jednak na to, aby, tak jak sugeruje to prokurator, orzeczona kara winna być znacznie wyższa. Zauważyć należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego wymierzona przez Sąd I instancji za przestępstwo z art. 299 § 1 kk kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie jest karą w dolnej ustawowej wysokości, ale karą trzykrotnie podniesioną ponad dolny ustawowy próg zagrożenia wynoszący 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ten sposób, jak wynika to z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uwzględniono w wymiarze kary znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Nie sposób zgodzić się również ze skarżącym, iż względy prewencji indywidualnej i generalnej sprzeciwiają się orzeczeniu takiej kary, jak w zaskarżonym wyroku. Pamiętać należy bowiem o tym, że przypisane oskarżonemu przestępstwo popełnione zostało w okresie od września 2007 roku do grudnia 2008 roku, a więc prawie dziesięć lat temu, co musi znaleźć odbicie w wymiarze kary, mając na uwadze zasadę wyrażającą się w tym, że im większy upływ czasu od popełnienia czynu do wymierzenia kary, tym mniejszy jest efekt indywidualnego oddziaływania i społecznej reakcji na ukaranie, a tym samym surowość kary w takim przypadku odrywa się od podstawowej przesłanki efektywności reakcji penalnej, jaka winno być szybkie w czasie karanie za popełnione w przeszłości czyny. W tej sytuacji nie sposób zgodzić się z prokuratorem, że kara 1 roku i 6 miesięcy jest karą rażąco niską. Trudno oprzeć się wrażeniu, że autor apelacji nie akceptuje przede wszystkim faktu, iż Sąd I instancji orzekł takie kary składowe i taką karę łączną, która nadawała się do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Przeprowadzając jednak rozumowanie w sposób prawidłowy, a więc analizując w pierwszej kolejności wymiary kar za poszczególne przestępstwa (a w realiach odwoławczych niniejszej sprawy za przestępstwo z art. 299 § 1 kk i inne) następnie karę łączną i finalnie dopiero zasadność środka probacyjnego, należało stwierdzić jak już to wcześniej wskazano, że Sąd I instancji postępował prawidłowo. Karę łączną ukształtowano w oparciu o zasadę asperacji i to w okolicy połowy możliwego jej wymierzenia, co z pewnością uznać należy za prawidłowe biorąc pod uwagę z jednej strony ten sam lub podobny czas popełnienia przestępstw oraz ich związek ze sobą, ale jednocześnie i to, że godziły one w różne dobra prawem chronione. Należy również stwierdzić, że i orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności broni się. Sąd I instancji wskazał na szereg elementów w zakresie sylwetki oskarżonego i jego zachowania i sposobu życia po popełnieniu przestępstwa, które świadczą o tym, iż zasadnie wysnuto wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną, co dało podstawę do zastosowania wobec niego dobrodziejstwa art. 69 § 1 i 2 kk. Reasumując należy stwierdzić, że wywoływanie apelacji mają polemiczny charakter, sugerując nadanie określonym okolicznościom innego znaczenia i innej wagi niż to uczynił Sąd I instancji. Nie doprowadziło to jednak Sądowi Apelacyjnemu do zamierzonej przez skarżącego konkluzji, iż wymierzona oskarżonemu kara nosi cechy rażącej łagodności, a dopiero takie stwierdzenie postępowania odwoławczego uprawniałoby Sąd odwoławczy do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznając, że postawiony zarzut odwoławczy nie jest uzasadniony, nie uwzględnił wniosku odwoławczego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zaostrenie kary orzeczonej za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 299 § 1 kk, a w konsekwencji również kary łącznej i w efekcie orzeczenie jej w rozmiarze 3 lat pozbawienia wolności.

SSA Aleksander Sikora SSA Robert Kirejew SSA Gwidon Jaworski